

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

17

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, Mirjane Čačić i mr. sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća, te Branke Stipandžije, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja OT-Optima Telekom d.d. Bani 75/a, Zagreb, kojeg zastupa Iva Dragić, dipl. iur., temeljem punomoći, protiv odluke tuženika Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije (sada: Hrvatske regulatorne agencija za mrežne djelatnosti), Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, koju zastupa Domagoj Maričić, radi rješavanja spora u svezi utvrđivanja prava na naplatu dodatnih usluga međupovezivanja, 26. studenoga 2015.,

presudio je

I. Tužbeni zahtjev se usvaja.

II. Poništava se rješenje Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije, klasa: UP/I-344-08/14-03/02, urbroj: 376-04-14-13 od 25. travnja 2014.

III. Ova presuda će se objaviti u »Narodnim novinama«.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenom odlukom je točkom I. izreke rješenja djelomično usvojen zahtjev tužitelja i naloženo Hrvatskom Telekomu d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, sklapanje dopune ugovora o međusobnom povezivanju kojim će se Hrvatski Telekom d.d. obvezati na plaćanje naknade za uslugu kolokacije opreme za međupovezivanje koju mu Optima Telekom d.d. pruža, primjenjujući po načelu reciprociteta istu cijenu koju Optima Telekom d.d. plaća Hrvatskom Telekomu d.d. za istu uslugu na razini gradova i županija, dok je točkom II. u preostalom dijelu zahtjev Optime Telekom d.d. odbijen.

Tužitelj osporava i točku II. osporenog rješenja kojim je u preostalom dijelu zahtjev odbijen, a proizlazi da su osim usluge kolokacije opreme za međupovezivanje sporne i dodatne usluge zakupa prostora u digitalnom distribucijskom razdjelniku OT-a ili zakupa prostora za smještaj vlastitog digitalnog distribucijskog razdjelnika (920,00 kn mjesečno), te jednokratna naknada za uključenje prostora za smještaj ormara (3.750,00 kn bez PDV-a) u kojem dijelu je zahtjev tužitelja odbijen.

Tužitelj u tužbi navodi da je pobijanim rješenjem djelomično usvojen zahtjev na način da je Hrvatskom Telekomu d.d. (dalje u tekstu: HT) naloženo sklapanje dopune ugovora o međusobnom povezivanju kojim će se obvezati na plaćanje naknade za uslugu kolokacije opreme za međupovezivanje koju mu tužitelj pruža, primjenjujući prema načelu reciprociteta istu cijenu koju tužitelj plaća HT-u za istu uslugu na razini gradova i županija, dok je u preostalom dijelu zahtjev odbijen. U odnosu preostale dvije usluge koje je tuženik odredio kao predmet spora zahtjev je odbijen iz razloga, što je između stranaka sporno postojanje osnove za naplatu tih usluga kao i visina navedenih naknada, a tužitelj nije dostavio dokaze da usluge i njihova cijena ne predstavljaju dodatni trošak.

Navodi da je postupak pred tuženikom, povodom kojeg je doneseno pobijano rješenje, pokrenuo iz razloga što je HT odbijao zaključiti dopunu ugovora sukladno prethodno zakonito donesenoj i javno objavljenoj minimalnoj ponudi tužitelja. Pojašnjava da je izmjenom regulatornog okvira 2013. godine donošenjem odluke tuženika od 28. svibnja 2013. (klasa: UP/I-344-01/12-03/07, urbroj: 376-11-13-14), u postupku Analize tržišta završavanja (terminacije) poziva u vlastitu mrežu koja se pruža na fiksnoj lokaciji (dalje u tekstu: Analiza tržišta) čiji pripadajući dio čini dokument Analize tržišta, a prema komentaru tužitelja iznesenom na javnoj raspravi koja je prethodila donošenju citirane odluke, kroz regulatornu obvezu transparentnosti tuženik upravo dao tužitelju kao i ostalim alternativnim operatorima pravo odnosno mogućnost da svoju minimalnu ponudu dopuni s dijelom u kojem će definirati uvjete, rokove i cijene korištenje zajedničkog prostora tužitelja (usluga kolokacije). Tužitelj opreza radi citira dokument Analize tržišta (str. 62) koji dio se odnosi na obvezu objave samo dokumenta s detaljnim tehničkim specifikacijama pružanja usluge završavanja (terminacije) poziva, odnosno usluge međupovezivanja, s definiranim mrežnim značajkama, uvjetima, rokovima i cijenama pod nazivom »minimalna ponuda uvjeta međupovezivanja«, a kako je to definirano u regulatornoj obvezi. Osim toga minimalna ponuda međupovezivanja alternativnih operatora može sadržavati i dio u kojem će se definirati uvjeti korištenja zajedničkog prostora (kolokacija) zajedno s rokovima, uvjetima i cijenama pružanja usluge. Obzirom da je tužitelj bio u obvezi najkasnije do 1. srpnja 2013., objaviti minimalnu ponudu međupovezivanja usklađenu s odlukom tuženika od 28. svibnja 2013., i pripadajućim dokumentom Analize tržišta, te istu početi primjenjivati od 1. kolovoza 2013., odmah nakon donošenja citirane odluke tužitelj je radi pojašnjavanja određenih mu regulatornih obveza zatražio održavanje sastanka s predstavnicima stručne službe tuženika kojima je unaprijed dostavio pitanja putem elektroničke pošte, a nakon sastanka dana 24. lipnja 2013., dostavljeni su odgovori tuženika u kojima je odgovoreno da tužitelj ima pravo naplatiti usluge kolokacije od 1. kolovoza 2013. pa je tako usklađena i dopunjena minimalna ponuda s odlukom tuženika od 28. svibnja 2013. i pripadajućim dokumentom Analize tržišta, te je javno objavljena na Internet stranici (www.optima.hr), i dostavljena tuženiku dana 1. srpnja 2013. U razdoblju od tog dana pa do 31. srpnja 2013., niti tuženik niti HT nisu imali primjedbi na poglavlje 8. Minimalne ponude tužitelja koja se odnosi na dodatne usluge međupovezivanja, u kojima je tužitelj definirao uvjete i cijene korištenja pod 1. usluge zakupa prostora u DDF-u (digitalnom distribucijskom razdjelniku tužitelja) ili zakupa prostora za smještaj vlastitog DDF-a (digitalnog distribucijskog razdjelnika) i 2. usluge kolokacije opreme za međupovezivanje. Na stranici 14. Minimalne ponude tužitelj je odredio da naplata počinje od trenutka aktivacije usluge odnosno kolokacije opreme operatora za međupovezivanje u prostor Optime. U slučaju da operator već ima kolociranu opremu za međupovezivanje u prostoru Optime, naplata usluge kolokacije započinje danom primjene ove Minimalne ponude o čemu će Optima i operator sklopiti odgovarajući dodatak o međupovezivanju.

Tako izmijenjena i dopunjena Minimalna ponuda tužitelja stupila je na snagu 1. kolovoza 2013. čime je tužitelj ispunio u cijelosti Analizom tržišta određenu mu regulatornu obvezu transparentnosti i nediskriminacije. Obzirom da tuženik nakon dostavljanja na uvid Minimalne ponude tužitelja i prilikom objave iste 1. srpnja 2013., nije imao primjedbi na sadržaj Minimalne ponude u dijelu definiranih dodatnih usluga međupovezivanja niti je držao da je tužitelj objavom ponude postupio protivno članku 58. stavak 2. Zakona o elektroničkim komunikacijama (dalje u tekstu: ZEK), to naknadno utvrđivanje u sporu koji je prethodio donošenju pobijanog rješenja –sadržava li već objavljena Minimalna ponuda tužitelja koja je stupila na snagu 1. kolovoza 2013. godine dodatne troškove predstavlja ne samo nepotpuno i pogrešno utvrđeno činjenično stanje već pogrešnu primjenu pravnog propisa na temelju kojeg se rješava upravna stvar. Smatra da u slučaju da je tuženik smatrao cijene usluge kolokacije tužitelja objavljenim u Minimalnoj ponudi dodatnim teretom za druge operatore morao je sukladno članku 58. stavku 3. ZEK-a provesti postupak izmjene Standardne ponude odnosno Minimalne ponude tužitelja bilo u svrhu provedbe regulatornih obveza koje određuje u skladu s odredbama zakona bilo u svrhu ostvarivanja regulatornih načela i ciljeva iz članka 5. ZEK-a, a ne u postupku koji je prethodio donošenju pobijanog rješenja po zahtjevu tužitelja odlučiti da ne prihvća cijenu iz Minimalne ponude tužitelja. Zbog činjenice da je HT odbijao sklopiti dopunu ugovora sukladno Minimalnoj ponudi tužitelja kojom bi se reguliralo korištenje dodatnih usluga međupovezivanja tužitelj je pokrenuo regulatorni spor pred tuženikom te zatražio utvrditi rješenjem da Optima počevši od 1. kolovoza 2013. godine ima pravo na naplatu dodatnih usluga međupovezivanja i to usluge zakupa prostora te usluge kolokacije opreme za međupovezivanje, a sve sukladno Minimalnoj ponudi te da tuženik naloži HT-u sukladno toj Minimalnoj ponudi, sklapanje dopune ugovoru o međusobnom povezivanju javnih komunikacijskih mreža. Predmet spora koji je prethodio donošenju rješenja bilo je utvrđivanje prava na naplatu dodatnih usluga međupovezivanja i to usluge zakupa prostora te usluge kolokacije opreme za međupovezivanje, pa se tužitelj obratio tuženiku kako bi zaštitio svoje pravo naplate dodatnih usluga međupovezivanjem i zatražio da naloži HT-u sklapanje dopune ugovora s početkom primjene dopune od 1. kolovoza 2013. godine. Stoga smatra da ne samo da je evidentno netočan i navod tuženika iznesen u obrazloženju pobijanog rješenja na stranici

6. kako su obje stranke pozvale tuženika da u sporu koji je prethodio donošenju pobijanog rješenja odredi uvjete i naknade usluge kolokacije opreme za međupovezivanje tužitelja odnosno da su stranke u sporu zatražile određivanje uvjeta za pružanje usluge kolokacije već je pobijanim rješenjem tuženik prekoračio granice danog mu ovlaštenja te de facto izmijenio protivno članku 58. stavak 3. ZEK-a Minimalnu ponudu tužitelja.

U odnosu na cijenu usluga kolokacije navodi da je tek u sporu pokrenutom od strane tužitelja HT postavio zahtjev za dostavom specifikacije troškova dodatnih usluga međupovezivanja tužitelja. U očitovanju danom na usmenoj raspravi tužitelj je ukazao kako je ovaj zahtjev HT-a neosnovan obzirom da tuženik nije odredio tužitelju obvezu troškovne usmjerenosti cijene usluge kolokacije. Ujedno je na usmenoj raspravi ukazao da tuženik prilikom donošenja odluke o naplati STM1 Sučelja a koja usluga je neposredno vezana uz pružanje usluge terminacije poziva, odredio HT-u da dostavi tuženiku sve sastavne elemente predmetne naknade, a da pritom nije istovremeno odredio tužitelju u pogledu usluge kolokacije istu takvu obvezu. Tužitelj je ukazao da je sukladno određenoj mu regulatornoj obvezi transparentnosti na predmetnom tržištu iskoristio danu mu mogućnost definiranja uvjeta korištenja usluge kolokacije zajedno sa rokovima i cijenama iste u Minimalnoj ponudi koju je objavio 1. srpnja 2013. i dostavio tuženiku, a da ponajprije na definirane uvjete za korištenje usluge kolokacije nisu zaprimljeni prigovori. Ako se u postupku rješavanja regulatornog spora pojavilo pravno pitanje o postojanju regulatorne obveze nadzora cijena i troškovne usmjerenosti dodatnih usluga međupovezivanja iz članka 8. točka 3. Minimalne ponude tužitelja, a koje pitanje je činilo samostalnu cjelinu bez čijeg rješavanja nije bilo moguće riješiti predmetnu upravnu stvar, trebalo je riješiti to pitanje pa je tužitelj dana 16. ožujka 2014. postavio zahtjev za rješavanjem prethodnog pitanja utvrđivanja nepostojanja regulatorne obveze i nadzora cijena i troškovne usmjerenosti dodatnih usluga međupovezivanja tužitelja sukladno članku 55. ZUP-a, nakon čijeg rješavanja će se utvrditi postoji li uopće potreba za dostavom specifikacije troškova dodatnih usluga međupovezivanja. Podneskom je ukazano tuženiku da dok ne riješi prethodno pitanje obveze troškovne usmjerenosti cijena, ispunjavanje zahtjeva za dostavom specifikacije troškova dodatnih usluga međupovezivanja tuženiku, a osobito HT-u bi u tom trenutku rješavanja spora predstavljalo povredu načela razmjernosti u zaštiti prava tužitelja kao stranke u postupku iz članka 5. ZUP-a, jer tuženik u svim prethodnim postupcima u kojima su se određivale cijene reguliranih veleprodajnih usluga HT-a nije omogućio tuženiku niti ostalim alternativnim operatorima pravo uvida u iznose troška HT-a koji čine pojedine elemente objavljene veleprodajne cijene HT-a. Također je tužitelj ukazao tuženiku da u svim prethodno provedenim postupcima u kojima je HT-u određena regulatorna obveza nadzora i troškovna usmjerenost cijena sukladno ZEK-u, npr. za usluge veleprodajnog širokopojasnog pristupa za Internet uslugu na temelju ADSL/VDSL tehnologije, tužitelju niti na njegov zahtjev nije bila dostavljena specifikacija troškova na temelju kojih je određena cijena usluge.

Tužitelj smatra razvidnim da je među strankama u sporu zaista postojao spor oko tumačenja opsega regulatornih obveza određenih tužitelju Analizom tržišta, slijedom čega je po postavljenom zahtjevu tužitelja tuženik bio u obvezi utvrditi pravo stanje stvari u odnosu na navode tužitelja te pravilnim vođenjem postupka pravilno odlučiti o prethodnom pitanju kao postupovnom pitanju. Tako nije učinjeno što je protivno članku 77. ZUP-a, a niti u izreci niti u obrazloženju tuženik se nije očitovao o predmetnom zahtjevu tužitelja navodeći samo kako je utvrdio da prethodno pitanje po njegovom mišljenju ne postoji bez ikakvog obrazloženja ili pak navođenja razloga zbog kojih nije usvojio zahtjev tužitelja kršeći grubo na taj način odredbe članka 8., 55., 77. i 98. ZUP-a te čineći povredu pravila u tom postupku, a što je bilo od utjecaja na rješavanje upravne stvari.

Ujedno je tuženik utvrdio da tužitelj ima obvezu transparentnosti i nediskriminacije iz članka 58. stavak 2. ZK-a, propuštajući utvrditi i okolnost da je predmetnu obvezu tužitelj već ispunio prilikom javne objave Minimalne ponude na službenoj Internet stranici. Time smatra da je nepotpuno i pogrešno utvrđeno činjenično stanje i počinjena povreda pravila upravnog postupka.

U odnosu na navod iznesen u obrazloženju pobijanog rješenja da tužitelj nije dokazao da cijena za uslugu kolokacije ne sadrži troškove koji nisu nužni za pružanje navedene usluge radi čega tuženik nije mogao prihvatiti cijenu tužitelja iz Minimalne ponude već je smatrao opravdanim naložiti sklapanje dopune ugovora kojom će se HT obvezati na plaćanje tužitelju naknade za usluge kolokacije primjenjujući po načelu reciprociteta istu cijenu koju tužitelj plaća HT za istu uslugu. Navodi da tuženik nikada nije pozvao tužitelja niti istom ukazao na potrebu dokazivanja da cijene usluge kolokacije tužitelja objavljene u Minimalnoj ponudi ne predstavljaju dodatni teret za druge operatore tj. dodatne troškove koji nisu nužni za pružanje zatražene usluge. Kako je već rečeno u slučaju da je tuženik smatrao da cijene usluge kolokacije tužitelja objavljene u Minimalnoj ponudi predstavljaju dodatni teret za druge operatore morao je provesti postupak izmjene Standardne ponude odnosno Minimalne ponude tužitelja sukladno članku 58. stavak 3. ZEK-a i to po službenoj dužnosti ili po zahtjevu protustranke i/ili drugog operatora,

a ne u regulatornom sporu pokrenutom po zahtjevu tužitelja temeljem članka 20. ZEK-a radi utvrđivanja prava na naplatu dodatnih usluga međupovezivanja sukladno prethodno javno objavljenoj i zakonito donesenoj Minimalnoj ponudi, odnosno nakon što tužitelj ispuni u cijelosti Analizom tržišta određenu mu regulatornu obvezu transparentnosti i nediskriminacije, odlučiti post festum prilikom rješenja spora inter partes, a u obrazloženju navodeći kako ne prihvaća cijene iz Minimalne ponude tužitelja. Slijedom toga, razvidno je postupio tuženik protivno odredbama članka 5., 8. i 47. ZUP-a i to ne samo nepotpuno i pogrešno utvrđujući činjenično stanje već pogrešno primjenjujući materijalno pravo odnosno pravni propis na temelju kojeg je riješio upravnu stvar.

U odnosu na načelo reciprociteta u određivanju visine naknade za uslugu kolokacije tako da je određena ista cijena koju tužitelj plaća HT-u za istu uslugu, ističe da tuženik nije u pobijanom rješenju obrazložio razloge određivanja primjene načela reciprociteta niti je proveo ispitni postupak radi utvrđivanja činjenice i okolnosti koje su bitne za razrješenje pravog stanja stvari, već samo paušalno navodi kako ima u vidu nužnost reguliranja odnosa između stranaka te uzima u obzir da bi uklanjanje opreme HT iz kolokacijskog prostora tužitelja moglo dovesti do ukidanja pristupa u svrhu međupovezivanja, unatoč tome što je tužitelj ne samo u očitovanju danom na zapisnik s usmene rasprave od dana 4. ožujka 2013, ukazao tuženiku kako HT pogrešno tumači Analizu tržišta te da tužitelj samom činjenicom ostvarivanja prava naplate usluge kolokacije sukladno Minimalnoj ponudi ne uskraćuje HT-u povezivanje, već je u istom zapisniku kao i podnesku od dana 7. travnja 2014., ukazao na to da sukladno regulatornoj obvezi pristupa, Optima mora omogućiti HT-u završavanje poziva HT-a u mrežu Optime no kroz istu nije obvezna omogućiti HT smještanje HT opreme u prostorima Optime niti je isto bilo potrebno. HT oprema za međupovezivanje može biti smještena bilo gdje u blizini OT čvorišta te se optičkom niti spojiti sa OT čvorištem.

Tuženik rješenje i primjenu načela reciprociteta temelji na ukidanju pristupa u svrhu međupovezivanja kao posljedicu uklanjanja opreme HT-a iz kolokacijskog prostora tužitelja, unatoč tome što tužitelj nije imao namjeru ukinuti pristup HT-u u svrhu međupovezivanja, već samo ostvariti svoje pravo na naplatu usluge kolokacije sukladno uvjetima definiranim u objavljenoj Minimalnoj ponudi tužitelja, a koje pravo je prethodno dao tuženik donošenjem odluke od 28. svibnja 2013. godine kroz naprijed citiranu regulatornu obvezu transparentnosti. Tužitelj smatra da u odnosu na ovaj dio odluke nije postupljeno sukladno članku 8. ZUP-a, te nije utvrđeno pravo stanje stvari provođenjem ispitnog postupka, kako bi se omogućilo tužitelju ostvarenje i zaštita njihovih prava i pravnih interesa.

Tužitelj ukazuje sudu da je obrazloženje pobijanog rješenja kontradiktorno jer je na stranici 6. rješenja tuženik utvrdio da nije u konačnici smatrao ključnim utvrditi je li usluga kolokacije koja je predmet spora nužna za međupovezivanje već kako je sva ispitivanja ograničio na opravdanost cijene usluge koju je tužitelj definirao u Minimalnoj ponudi. To je i razlog na temelju kojeg je tuženik smatrao opravdanim naložiti HT-u sklapanje dopune ugovora kojim će se HT obvezati na plaćanje tužitelju naknade za uslugu kolokacije primjenjujući po načelu reciprociteta istu cijenu koju tužitelj plaća HT-u za istu uslugu što je neosnovano. Tuženik prvotno priznaje da se nije želio upustiti u utvrđivanje je li usluga kolokacije, koja je predmet spora, nužna za međupovezivanje, dakle, u ovom dijelu nije se uopće upustio u utvrđivanje činjenice i okolnosti bitne za rješavanje upravne stvari, da bi onda upravo za rješenje upravne stvari primjenom načela reciprociteta temeljio na navodu da je usluga kolokacije nužna za međupovezivanje.

Smatra da osim paušalnog navoda da je predmetno načelo reciprociteta primjerena mjera tuženik nije u obrazloženju pobijanog rješenja naveo razloge zbog kojih smatra da je tužitelju opravdano i razmjerno odrediti cijenu njegovih usluga temeljem cijene koju primjenjuje HT za uslugu kolokacije. Ta cijena je specifično određena upravo u odnosu na HT u postupku analize drugog tržišta – veleprodajnog (fizičkog) pristupa mrežnoj infrastrukturu (uključujući dijeljeni ili potpuni izdvojeni pristup) na fiksnoj lokaciji i za koju uslugu i cijenu tuženik HT-u odlukom u postupku te Analize tržišta od 28. lipnja 2013. godine odredio regulatornu obvezu nadzora cijena i u sklopu iste obveze troškovne usmjerenosti cijene koja je objavljena u standardnoj ponudi HT-a za uslugu izdvojenog pristupa lokalnoj petlji. Tuženik se oglašio o navode tužitelja iznesene tijekom postupka počevši od očitovanja na zapisnik usmene rasprave kao i očitovanja na navode HT-a osobito na očitovanje od dana 7. travnja 2014. godine kojim je tužitelj odgovorio na upite tuženika iz dopisa tuženika od dana 26. ožujka 2014. godine. Višekratno je pokušavano ukazati tuženiku kako je regulirana usluga HT-ove kolokacije neusporediva sa uslugom kolokacije za potrebe međupovezivanja koji tužitelj pruža HT-u. Ne samo da je riječ o drugačijoj vrsti međupovezivanja (HT je spojen sa mrežom tužitelja na četiri čvorišta odnosno pristupne točke tužitelja dok je tužitelj spojen sa mrežom HT-a sa više desetaka centrala dok se njih pedesetak koristi za

međupovezivanje i prostoru u kojem je i gdje je smještena oprema za međupovezivanje, slijedom čega tuženik u regulatornom sporu nije smio uopće zaključiti da je riječ o »istoj usluzi« za čije korištenje tužitelj plaća naknadu HT-u, a kamoli da je primjenom načela reciprociteta tuženik smio odrediti tužitelju novu regulatornu obvezu nadzora cijena, određenu HT-u kroz postupak analize tržišta i primjenu HT-ove cijene na usluge tužitelja definirane u njegovoj minimalnoj ponudi. Pobijanim rješenjem tuženik je posredno i tužitelju odredio regulatorne obveze protivno članku 56. stavku 2. i 3. ZEK-a i naplatu troškovno orijentirane cijene, izmjenjujući na taj način pobijanim rješenjem donesenim u regulatornom sporu, regulatorne obveze određene tužitelju. Na opisani način tuženik je pogrešno primijenio materijalno pravo na temelju kojeg je rješavao upravnu stvar.

Također obzirom da je analizom tržišta kroz regulatornu obvezu transparentnosti tuženik dao svim alternativnim operatorima pravo odnosno mogućnost naplate usluge kolokacije definiranjem samo u Minimalnoj ponudi uvjeta korištenja zajedničkog prostora (kolokacija) zajedno s rokovima, uvjetima i cijenama pružane usluge, to je tuženik morao sukladno članku 58. stavku 3. i 56. stavak 3. ZEK-a naložiti i svim ostalim alternativnim operatorima izmjenu minimalne ponude međupovezivanja jer je u obrazloženju pobijanog rješenja koje se treba primjenjivati inter partes naložio tužitelju da cijenu koju će tužitelj naplaćivati HT-u mora primjenjivati i na ostale operatore koji bi zatražili uslugu kolokacije tužitelja. Tuženik je pobijanim rješenjem u regulatornom sporu posredno odredio nezakonitom Minimalnu ponudu tužitelja bez provođenja postupka iz članka 58. stavak 3. ZEK-a a na objavljene uvjete dodatnih usluga međupovezivanja prilikom objave nije imao primjedbi niti je zatražio tužitelja da dokazuje kako drugi operatori neće biti obvezni plaćati dodatne troškove koji nisu nužni za pružanje zatražene usluge. Time je tuženik tužitelja stavio u nepovoljan položaj u odnosu na sve ostale alternativne operatore koji imaju u objavljenim Minimalnim ponudama definirane cijene usluga kolokacije jer je tužitelj u odnosu na iste u obvezi primjenjivati cijene koje će prema načelu reciprociteta naplaćivati HT-u dok ostali alternativni operatori mogu primjenjivati svoje komercijalno određene cijene definirane u Minimalnim ponudama.

U odnosu na preostale dvije usluge koje je tuženik odredio predmetom spora i to jednokratnu naknadu za uključanje prostora za smještaj ormara te uslugu kolokacije opreme za međupovezivanje odnosno zakup ormara tuženik je točkom II. izreke pobijanog rješenja odbio zahtjev tužitelja za pravom na naplatu predmetnih usluga sukladno Minimalnoj ponudi utvrđujući u obrazloženju pobijanog rješenja da je između stranaka sporno postojanje osnove za naplatu istih kao i visina navedenih naknada, a da iz razloga što tužitelj nije dostavio dokaze da usluge i njihova cijena ne predstavljaju dodatni trošak to tužitelj nema niti osnove potraživati predmetne naknade. Tuženik se oglušio o sve navode tužitelja iznesene tijekom postupka koji je prethodio donošenju pobijanog rješenja, kojim je tužitelj argumentirao i dokazivao svoje pravo na naplatu predmetnih usluga, u odnosu na što je propušteno utvrditi činjenično stanje, dostavljene dokaze u obliku fotografija HT ormara sa prijenosnom opremom i DDF-a koji je smješten izvan ormara jer se i u tijeku postupka i u pobijanom rješenju propustio očitovati o postavljenom zahtjevu tužitelja za provođenje očevida na čvorištima tužitelja sukladno članku 68. i 77. ZUP-a, a kamoli da je predmetu radnju proveo iako je iz kontradiktornih navoda stranaka u upravnom postupku, kao i iz proturječnih navoda samog tuženika u obrazloženju pobijanog rješenja evidentno da je neposredno opažanje službene osobe bilo potrebno za utvrđivanje činjenica u razrješenju bitnih okolnosti. Slijedom toga tuženik nije postupio prema pravilima upravnog postupka, nepotpuno i pogrešno je utvrdio činjenično stanje u postupku koji je prethodio donošenju pobijanog rješenja protivno načelu materijalne istine iz članka 8. ZUP-a.

Slijedom izloženog, budući je tuženik u upravnom postupku nepotpuno i pogrešno utvrdio činjenično stanje, u postupku je prethodio pobijanom rješenju nije postupao prema pravilima upravnog postupka, a što je imalo utjecaja na rješavanje te stvari te pogrešno primijenio pravni propis na temelju kojeg je rješavao upravnu stvar. Predlaže temeljem članka 58. ZUS-a da Sud usvoji upravnu tužbu u cijelosti i poništi pobijano rješenje tuženika.

U odgovoru na tužbu Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti prvenstveno ističe prigovor na postojanje pretpostavki za vođenje upravnog spora obzirom da je upravna tužba podnesena nepravodobno. Rješenje je tužitelj primio 25. travnja 2014. godine slijedom čega rok za podnošenje tužbe ističe 26. svibnja, jer je 25. svibnja 2014. neradni dan, a uvidom u dostavljenu tužbu razvidno je da je Sud istu zaprimio 27. svibnja 2014. Stoga predlaže Sudu da odbaci tužbu.

Podredno ukoliko Sud ocjeni da su ipak ispunjene pretpostavke za vođenje upravnog spora tuženik osporava sve tužiteljeve prigovore te predlaže da Sud temeljem članka 57. Zakona o upravnim sporovima odbije tužbu kao neosnovanu.